

включає в себе: розвиток потенційних секторів експорту економіки відповідно до тенденцій на світовому ринку; інвестиційної та інноваційної діяльності в регіонах України; впровадження у виробництво ресурсо, енерго та еколого-ефективних технологій; підтримки науково-технічного розвитку; просування і підтримка високотехнологічного експорту; вивчення сприйняття і передової практики інших розвинених країн у здійсненні політики, спрямованої на підвищення конкурентоспроможності економіки.

Література:

1. Крищенко Д.В. Визначення рівня конкурентоспроможності української економіки. *Зовнішня торгівля: право та економіка*. 2014. №4. С. 84-94.
2. Гончарова Н.М. Концептуальні параметри конкурентоспроможності національної економіки. *Актуальні проблеми економіки*. 2012. №8. С. 35-37.
3. Радзівєвський С.І. Участь України в процесі регіональної інтеграції і його вплив на конкурентоспроможність національної економіки. *Зовнішня торгівля: право та економіка*. 2011. №1. С. 32-40.

Батіг Ірина Ігорівна

ст. гр. ФПФМ-11, ТНЕУ

Науковий керівник – к.е.н. Петрушка О. В.

ФІНАНСОВА ПОЛІТИКА ДОМОГОСПОДАРСТВ

Фінансова політика – це цілеспрямована діяльність держави, міжнародних організацій та фінансових інституцій, а також суб'єктів господарювання щодо мобілізації, раціонального розподілу і використання фондів грошових ресурсів. Складовими фінансової політики суб'єктів господарювання є: політика формування капіталу; дивідендна політика; політика формування активів; інвестиційна політика; політика управління ризиками та ін.

Фінансова політика домогосподарств – діяльність громадянина чи його сім'ї, яка ґрунтується на створенні і використанні фондів фінансових ресурсів з метою задоволення особистих потреб. Фінансова політика таких суб'єктів полягає у формуванні доходів від заробітної плати, продажу та здавання в оренду майна, у вигляді безоплатних послуг від держави та здійсненні витрат на придбання продуктів харчування, оплату послуг, купівлю цінних паперів тощо. Така діяльність передбачає формування доходів домогосподарства у формі заробітної плати, відсотків та дивідендів, доходів від продажу майна або здавання його в оренду, від

підприємницької діяльності, а також від здійснення витрат для забезпечення його функціонування [1].

Головна мета фінансової політики полягає у підвищенні рівня суспільного добробуту шляхом оптимального розподілу ВВП між галузями національної економіки, соціальними групами населення та окремими територіями.

Основний вектор фінансової політики – забезпечення економічного зростання в країні через механізми фінансового впливу на попит і пропозицію, споживання, заощадження та інвестиції.

Засади та напрями фінансової політики на практиці відображаються у:

- фінансовому законодавстві;
- системі форм і методів мобілізації фінансових ресурсів;
- перерозподілі фінансових ресурсів між окремими верствами населення, галузями, регіонами;
- структурі доходів і видатків бюджетів.

Нині в Україні структура споживання протилежна, що свідчить про низький життєвий рівень населення і неможливість за рахунок фінансів домогосподарств забезпечити всебічний розвиток особистості. Фінансова політика держави має сформувану структуру видатків, наближену до розвинених країн, але це можливо тільки в разі збільшення загального обсягу фінансів населення.

Соціальний захист населення з боку держави становлять кошти, що надходять в домогосподарства у вигляді безпосередніх виплат та надання послуг з боку сфери охорони здоров'я, освіти та культури, що сплачуються за рахунок фінансових ресурсів бюджетної системи і державних цільових страхових фондів. Соціальний захист населення полягає в забезпеченні мінімального рівня споживання населення. Такий захист передбачає надання кожній людині державою певних гарантій споживання, що закріплені законодавчо. Економічна сутність державних гарантій полягає в перерозподілі національного доходу. Через фінансову систему у населення вилучається частина доданого продукту і перерозподіляється за окремими групами населення. Цей перерозподіл обмежується реальними можливостями державного бюджету, тобто розміром податкових надходжень [2].

Отже, щоб при досягнутому рівні податкових надходжень збільшити питому вагу витрат на соціальний захист населення у фонді споживання, необхідно збільшити податкове навантаження на все населення, що, у свою чергу, призведе до спаду виробництва і зменшення податкової бази. Розв'язати цю проблему можна як створенням умов для розширення виробництва, так і зниженням тиску соціальної сфери на бюджет шляхом збільшення заробітної плати. Підвищення заробітної плати сприятиме

зниженню загальної потреби населення в соціальному захисті через бюджетні кошти [3].

Таким чином, стан сучасного українського домогосподарства варто охарактеризувати як кризовий, бо воно втрачає можливості повноцінно виконувати функції споживача, виробника та інвестора у вітчизняній економічній системі. Це спричиняє проблеми у фізичному та моральному здоров'ї, відтворенні населення та формуванні соціальної психології. Основою розвитку вітчизняної економіки та її метою має бути могутній і розвинений сектор домогосподарств, який у країнах ринкової економіки є активним учасником усіх економічних процесів [3]. Для цього необхідна державна допомога у створенні ефективних програм підтримки домогосподарств. Державна політика повинна бути націлена на зростання доходів домогосподарств, стимулювання зростання народжуваності, підвищення рівня зайнятості, заохочення приватної ініціативи до підприємницької діяльності, надання дотацій домогосподарствам-виробникам на розвиток їхньої діяльності, запровадження пільгового оподаткування та вигідних умов кредитування домогосподарств.

Література:

1. Фінансова політика і фінансове право. URL: <https://works.doklad.ru/view/jxq2TSFBH6U.html> (дата звернення 10.11.2018).

2. Джерела і структура фінансових ресурсів домогосподарств. URL: <http://economics.studio/finansistam/djerela-struktura-finansovih-resursiv-54959.html> (дата звернення 20.10.2018).

3. Пікулик О. Проблеми та особливості функціонування домогосподарств в економіці України. *Вісник Львівського університету*. 2013. Вип. 49. Серія економічна. С. 110-115. URL: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/9_ukr/52.pdf (дата звернення 27.09.2018).

Батіг Оксана Ігорівна

ст. гр. ФПФМ-11, ТНЕУ

Науковий керівник – к.е.н. Петрушка О. В.

СИСТЕМА ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ

В Україні система пенсійного обслуговування перебуває на стадії трансформації. Перехід до ринкової економіки виявив неспроможність забезпечити достатні і надійні виплати пенсіонерам, використовуючи однорівневу модель державного пенсійного страхування. Адже нині середній розмір пенсії становить 30–35% від середньої заробітної плати. Реформування пенсійної системи має за мету збільшити величину пенсії